

SZILVÁSSY JÓZSEF

GAZDAGABB LETTEM

Éppen két évzede menesztettek az Új Szó főszerkesztői posztjáról kiadónk újdonsült német tulajdonosai, akikkel addig sokat vitatkoztam, főleg az egyetlen szlovákiai magyar napilap tartalmáról és grafikai arculatáról. Ők diktáltak, ezért a leváltásom érthető volt. Amikor közölték velem a döntésüket, néhány órára bizony forgott velem a világ, pedig egyetlen korty alkoholt sem ittam. Magyaroztatéként annyit, hogy kerek harminc évet húztam le abban a szerkesztőségben, amely egyszerű munkahelynél sokkal többet jelentett számomra is. Egyetemi diplomám megszerzése után kerültem oda, más-hol nem is dolgoztam. A hírt bemondta több szlovák kereskedelmi rádió. Aztán megcsörrent a telefonom: Karol Ježík a Sme szerkesztőségében, Pavol Minárik pedig a Pravdában ajánlott fel belpolitikai elemzői-riporterri posztot. Otthon pedig Hodossy Gyula, később pedig Barak László tett ajánlatot.

Akkor az utóbbi kettőt fogadtam el, így kerültem a Katedra élére és a Csallóköz szerkesztőségébe. Megval-lom, leginkább az előbbi tisztségtől tartottam, hiszen korábban legfeljebb riportokban foglalkoztam nemzetiségi oktatásügyünkkel. A múlt század het-venes-nyolcvanas éveiben a napilap rovatvezetőjeként és a Csemadok orszá-gos elnökségi tagjaként elsősorban Sidó Zoltánnal, Lukács Tiborral és másokkal határozottan kiálltunk nemzetiségi iskoláink mellett. Különböző fórumokon, még a rettegett pozsonyi pártközpontban is tiltakoztunk az anyanyelvi oktatás fokozatos elszorvasztására törekvő, kétnyelvű oktatás ellen.

Mindezek a tények villantak át rajtam, amikor a Lilium Aurum tulajdonosával beléptem az éppen tágasabb és elegánsabb helyre költözött kiadóba. Ahol napról napra oldódott a feszült-

ségem. És tért vissza a munkakedvem. Elsőként arról bizonyosodtam meg, hogy Kulcsár Ferenc, az elődöm, kiváló alapozó munkát végzett, amelyre bizvást lehetett építkezni. Aztán iskolalátogatásaink során fokozatosan megbizonyosodtam arról, amit odáig nem is sejtettem: hogy mennyi kiváló, tettekre kész pedagógus munkálkodik Garamkövesdtől egészen Kistárkányig. Valóságos szellemi aranybányát jelentettek és jelentenek nemzeti közösségünknek. A Katedrának is, mert sokuknak az íráskészsége is elsőrangú volt, ezért sosem okozott gondot egy-egy lapszám összeállítása. Sokkal inkább a bőség zavarával szembesültem, annyi idősebb, szakmai szempontból is színvonalas kézirat érkezett a szerkesztőségünkbe. Elsősorban ennek az ambíciózus szerzőgárdának köszön-hettük a havilap színvonalának növekedését, tematikus sokszínűségének gyarapodását. Szakmai előrelépésünkre felfigyeltek az anyaországban is, ahonnan később immár kollégákként és barátként neves személyiségeket hívtunk meg eszmecserére, különböző, általunk szervezett fórumokra. Meghívás érkezett a Duna Televízióból is, ahol a Katedra értékrendjét, céljait és lehetőségeit ismerttem a stúdióbe-szélgetésen.

A kellemes meglepetések nem értek véget. Ugyanis az életképes ötletekben mindig bővelkedő Hodossy Gyula nekilátott a Katedra-versenyek megszervezésének. Ekkor győződtem meg arról, hogy szinte valamennyi magyar tannyelvű iskolában mennyi tehetséges növendék található. Akik megérdemlik, hogy felkarolják és még alaposabb tanulásra sarkallják őket, hogy kreativitásukat, felkészültségüket kamatoztatni tudják. Neveket nem említek, mert hosszas lenne a csillogó lista. Máig em-

lékszem rájuk, mennyi élménnyel ajándékoztak meg a válogatók, különösen pedig a dunaszerdahelyi döntők során. S mennyi áldozatkész pedagógust süvegeltem meg, akik szabad idejükben, legtöbbször hivatástudatból, szakmai becsvágyból és nem különpénzért foglalkoztak velük, segítették őket tehetségük, tudásuk kibontakoztatásában. Érdemes lenne felkutatni, vajon hány egykori diák köszönheti későbbi boldogulását, karrierjét, megélhetését a Katedra-versenyeknek is. Hányan választottak éppen e megmérettetéseknek köszönhetően életpályát. Biztos vagyok abban, hogy hosszas és szívet melengető lenne ez a névsor!

Jómagam nem egészen három évig voltam a Katedra főszerkesztője. Aztán, elsősorban Szigeti Lászlónak köszönhetően, visszahívtak ugyanarra a posztra, ahonnan korábban kirúgtak. Örömteli és tanulságos esztendő-k után tértem vissza. A Katedrának, tulajdonosának és munkatársainak köszönhetően gazdagabb lettem egy életre. Mert meggyőződtem arról, hogy szlovákiai magyar közösségünk megmaradásának, szellemi és anyagi gyarapodásának egyik legszilárdabb pillérei azok a magyar pedagógusok, akik gyermekeink és unokáink előtt megnyitják szé- dületesen rohanó világunkat, segítenek eligazodni sok ellentmondás és csapda között, formálják azonosságtudatukat. Sokat, nagyon sokat tesznek azért, hogy a mai és az elkövetkező hazai magyar nemzedék kiművelt emberfőként boldoguljon.

Iskoláinkra újabb társadalmi kihívások várnak. Meggyőződésem, hogy ezekkel a nem könnyű feladatokkal intézményeink sikeresen megbirkóznak. A jubiláló Katedra hathatós szakmai és morális támogatásának köszönhetően is.